

CHÚA GIÊSU ĐẾN GIỮA SÓNG GIÓ CUỘC ĐỜI

Chúa Nhật Tuần XIX - Mùa Thường Niên
(1 V 19:9a.11-13a; Rm 9:1-5; Mt 14:22-33)

Sóng gió luôn luôn xảy ra trong cuộc sống mỗi người chúng ta. Khi gặp sóng gió, chúng ta thường sợ hãi và trong sóng gió, nhiều khi chúng ta trách Chúa vì để chúng ta chèo chống một mình. Có khi chúng ta bỏ Chúa vì khi cần Ngài chúng ta không thấy Ngài ở đâu. Tuy nhiên, khi nhìn lại, chúng ta nhận ra rằng Chúa luôn ở bên cạnh chúng ta. Giống như câu chuyện dấu chân trên cát: khi chúng ta vui, Chúa đi bên cạnh chúng ta; còn khi chúng ta buồn và đau khổ, Chúa đang bồng chúng ta trên tay Ngài. Thật vậy, sự hiện diện của Chúa thật âm thầm nhẹ nhàng đến nỗi nếu không nhạy bén với sự hiện diện của Ngài, chúng ta sẽ không nhận ra Ngài đang ở bên hoặc bồng ẵm chúng ta trên tay.

Bài đọc 1 trình bày cho chúng ta việc Êlia tới núi Khô-rếp là núi của Thiên Chúa để gặp Ngài. Như chúng ta biết, theo truyền thống Kinh Thánh, núi là biểu tượng của nơi gặp gỡ giữa Thiên Chúa với con người và cũng là nơi Thiên Chúa mặc khải chính mình và kế hoạch yêu thương của Ngài để cứu độ con người. Trong sự kiện trên núi Khô-rếp, Đức Chúa sẽ đi ngang qua để ông Êlia được diện kiến: “Hãy ra ngoài và đứng trên núi trước mặt Đức Chúa. Kia Đức Chúa đang đi qua. Gió to bão lớn xé núi non, đập vỡ đá tảng trước nhan Đức Chúa, nhưng Đức Chúa không ở trong cơn gió bão. Sau đó là động đất, nhưng Đức Chúa không ở trong trận động đất. Sau động đất là lửa, nhưng Đức Chúa cũng không ở trong lửa. Sau lửa có tiếng gió hiu hiu. Vừa nghe tiếng đó, ông Êlia lấy áo choàng che mặt, rồi ra ngoài đứng ở cửa hang” (1 V 19: 11-13a). Những lời trên chỉ rõ Đức Chúa không ở trong những gì [vĩ đại] làm lay động vũ trụ như bão lớn, động đất hoặc lửa. Đức Chúa đến trong tiếng gió nhẹ hiu hiu. Chi tiết này cho thấy để nhận ra sự hiện diện của Thiên Chúa, chúng ta phải rất nhạy bén với cách thức Ngài đến trong cuộc đời của mình. Nói cách khác, Thiên Chúa hiện diện trong sự âm thầm, đơn sơ và thuần khiết.

Thánh Phaolô trong bài đọc 2 tỏ ra đau lòng vì những người đồng bào, cùng là con cháu các tổ phụ mà từ đó Đức Kitô đến với nhân loại lại không nhận ra thân phận cao quý của mình là “được Thiên Chúa nhận làm con. Thánh Phaolô đã chấp nhận nhiều đau khổ và khó khăn để họ nhận ra điều này: “Quả vậy, giả như vì anh em đồng bào của tôi theo huyết thống, mà tôi có bị nguyên rủa và xa lìa Đức Kitô, thì tôi cũng cam lòng. Họ là người Israel, họ đã được Thiên Chúa nhận làm con, được Người cho thấy vinh quang, ban tặng các giao ước, lề luật, một nền phụng tự và các lời hứa; họ là con cháu các tổ phụ; và sau hết, chính Đức Kitô, xét theo huyết thống, cũng cùng một nòi giống với họ. Người là Thiên Chúa, Đấng vượt trên mọi sự. Chúc tụng Người đến muôn thuở muôn đời” (Rm 9:3-5). Qua những lời này, Thánh Phaolô cũng nhắc nhở cho chúng ta biết phẩm giá cao quý của mỗi người. Chúng ta không đơn giản là những “tạo vật yếu đuối.” Chúng ta là những người con của Thiên Chúa. Nhiều lần chúng ta đã quên căn tính và phẩm giá cao quý của mình để rồi sống một lối sống không xứng đáng với ơn gọi của mình. Cuộc sống chúng ta là một bài ca chúc tụng Thiên Chúa. Hãy sống thế nào cho xứng đáng với ơn gọi cao quý ấy.

Bài Tin Mừng hôm nay thuật lại cho chúng ta sự kiện xảy ra sau khi hoá bánh ra nhiều cho mọi người ăn và ai cũng được ăn no nê [mà chúng ta đã nghe trong bài Tin Mừng Chúa

Nhật trước]. Chúa Giêsu hướng dẫn các môn đệ xuống thuyền và chính Ngài cũng chịu trách nhiệm giải tán dân chúng. Điều này cho thấy, Chúa Giêsu là nhân vật chính của toàn bộ câu chuyện: Ngài quy tụ và Ngài sai mọi người đi đến nơi Ngài muốn họ đến [kẻ về nhà, người đi ra vườn, kẻ đi làm trong văn phòng, v.v.]. Một cách cụ thể, bài Tin Mừng hôm nay thuật lại sự kiện

Chúa Giêsu đi trên mặt nước. Câu chuyện này cũng được Thánh Máccô (6:45-52) và Thánh Gioan (6:15-21). Câu chuyện bắt đầu với việc kể ra những hoạt động của Chúa Giêsu sau phép lạ hoá bánh ra nhiều: “Sau khi dân chúng được ăn no nê, Đức Giêsu liền bắt các môn đệ xuống thuyền qua bờ bên kia trước, trong lúc Người giải tán dân chúng. Giải tán họ xong, Người lên núi riêng một mình mà cầu nguyện. Tối đến Người vẫn ở đó một mình. Còn chiếc thuyền thì đã ra xa bờ đến cả mấy cây số, bị sóng đánh vì ngược gió. Vào khoảng canh tư, Người đi trên mặt biển mà đến với các môn đệ” (Mt 14:22-25). Những lời này giới thiệu những sự kiện sẽ xảy ra sau khi Chúa Giêsu lên thuyền và cùng với các môn đệ đi qua bờ bên kia, đó là địa hạt của dân ngoại. Chúng ta thấy Chúa Giêsu chính là người giải tán đám đông chứ không phải các môn đệ vì họ là đàn chiên thuộc về Ngài. Ngài sai họ về nhà của mình, còn Ngài thì “về nhà” của mình để gặp gỡ Cha của Ngài trong giây phút cầu nguyện. Đời sống cầu nguyện của Chúa Giêsu chính là khuôn mẫu cho người Kitô hữu. Ngoài những thời khắc cầu nguyện chung cùng với cộng đoàn, người Kitô hữu được mời gọi dành những khoảng thời gian tĩnh lặng trong việc cầu nguyện cá nhân cùng với thiên nhiên trước Thiên Chúa. Chính trong khi cầu nguyện, Chúa Giêsu nhìn thấy chiếc thuyền của các môn đệ bị sóng đánh và Ngài đã đến với họ. Trong bối cảnh này, gió mạnh ám chỉ đến những mãnh lực chống đối của thế gian. Hình ảnh Chúa Giêsu đi trên mặt nước đến với các môn đệ chỉ rõ Ngài có quyền năng trên các mãnh lực chống đối của thế gian. Ở đây chúng ta thấy có sự ảnh hưởng truyền thuyết của người Canaan và của Cựu Ước, đó là Đức Chúa chiến thắng sóng biển của sự chết (x. Tv 77:19; Job 9:8; 38:16; Is 43:16). Tất cả những chi tiết trên nhắc chúng ta về việc Chúa Giêsu có quyền năng trên tất cả những mãnh lực của sự dữ, ngay cả sự chết. Những sóng gió trong cuộc sống của chúng ta

Khi Chúa Giêsu đến trong lúc giông bão, các môn đệ không nhận ra Ngài, nhưng Chúa Giêsu trấn an họ là chính Ngài luôn bên cạnh họ trong những lúc khó khăn trong cuộc sống: “Thấy Người đi trên mặt biển, các ông hoảng hốt bảo nhau: ‘Ma đấy!’ và sợ hãi la lên. Đức Giêsu liền bảo các ông: ‘Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ!’” (Mt 14:26-27). Các môn đệ đã không nhận ra Chúa Giêsu trong đêm bão giông của cuộc sống. Nỗi sợ hãi đã làm họ mất niềm tin vào Chúa Giêsu. Nhưng Chúa Giêsu trấn an họ, để họ không còn sợ hãi mà tin vào Ngài. Đây chính là điều Chúa Giêsu làm cho các môn đệ, đó là trấn an họ khi họ sợ hãi. Ngài khẳng định với họ rằng: “Chính Thầy đây!” những lời này chỉ rõ việc Chúa Giêsu chia sẻ trong quyền năng Thiên Chúa để cứu con người (x. Tv 18:17-18; 144:7; Xh 3:14; Is 43:10; 51:12). Nhiều lần Chúa Giêsu cũng đến với chúng ta trong những giông bão cuộc đời. Chúng ta cũng đã từng không nhận ra Ngài. Nhưng tiếng Ngài luôn vang lên nói chúng ta đừng sợ. Đừng sợ sóng gió trong cuộc sống, vì Chúa Giêsu luôn ở bên chúng ta, cầu nguyện cho chúng ta trong những lúc đó.

Câu chuyện chuyển từ phản ứng của các môn đệ đến phản ứng của một mình Thánh Phêrô trước sự kiện Chúa Giêsu đi trên mặt nước. Chúng ta viết lại cuộc đối thoại này như sau:

Phêrô: “Thưa Ngài, nếu quả là Ngài, thì xin truyền cho con đi trên mặt nước mà đến với Ngài.”

Chúa Giêsu: “Cứ đến!”

[Ông Phêrô từ thuyền bước xuống, đi trên mặt nước, và đến với Đức Giêsu. Nhưng thấy gió thổi thì ông đâm sợ, và khi bắt đầu chìm]

Phêrô: “Thưa Ngài, xin cứu con với!”

Chúa Giêsu [liền đưa tay nắm lấy ông]: “Hỡi kẻ kém lòng tin! Sao lại hoài nghi?”

Thánh Mátthêu đã thêm vào cuộc đối thoại này (câu 28-31) nhằm mục đích nói lên vị trí cao trọng của Phêrô. Hành động của Phêrô không có ý nghĩa gì trừ khi chúng ta liên kết nó với một tình yêu được thúc đẩy và một đức tin bị yếu đi vì nghi ngờ. Các yếu tố đặc trưng và cá nhân độc nhất vô nhị quấn chặt vào nhau ở đây (x. Ga 20:28-29).

Câu chuyện trở lại với các môn đệ, những người trong thuyền: “Khi thầy trò đã lên thuyền, thì gió lặng. Những kẻ ở trong thuyền bái lạy Người và nói: ‘Quả thật Ngài là Con Thiên Chúa!’” (Mt 14:32-33). Khi đã thấy Chúa Giêsu làm cho sóng lặng, các môn đệ hiểu được Ngài được chia sẻ trong quyền năng của Thiên Chúa nên đã “bái lạy” Ngài, đây là hành vi tôn thờ và tuyên xưng rằng Ngài là Con Thiên Chúa. Chi tiết này trái ngược với kết thúc của Thánh Máccô, ở đây các môn đệ đã hiểu và tin; họ đã tiên báo trước lời tuyên xưng của Phêrô trong 16:16.

chuyện liên quan đến được xếp loại như là một ngụm mãnh lực của biển giống với câu chuyện làm Theo các học giả Kinh ngôn nói về Giáo Hội bị của một đức tin vững chưa biết, nhưng có thể bị Chi tiết này nhắc nhở gió cuộc đời, dù có bị tổn tin vào Chúa luôn.

Tóm lại, toàn bộ câu phép lạ về thiên nhiên và sự hiển linh qua việc chế khời. Câu chuyện này biển lặng trong 8:18-27. Thành, đây chính là dụ bao vây và là biểu tượng mạnh, đi ra khỏi vùng tổn thương [thương tổn]. chúng ta rằng trong sóng thương, nhưng hãy vững